

Ewald Frank

21. 10. 1989, 19:30

1 Kor 4,1-2:

**Každý služobník Krista je správca Božích tajomstiev
a musí sa preukázať ako verný!**

vysielané 3. 1. 2026

... aby sme to nielen spievali alebo počuli, ale vedeli, že to tak je. Pán povedal: **„Idem vám pripraviť miesto a vrátim sa, aby som vás vzal k sebe, aby ste i vy boli tam, kde som ja.”** [Jn 14:2–3] A tomu veríme. Veríme, keď sa čas dokoná a deň spásy skončí, že sa Pán vráti, aby k sebe vzal všetkých, ktorí Jeho príchod milovali, ktorí s tým počítali, že sa vráti, tí, ktorí v sebe túto živú nádej niesli.

Ten najdlhší čas sme už čakali a vskutku počítame s návratom Pána v našej generácii. Znamenania času o tom zreteľne vypovedajú a my sme byť pozorní a môžeme mať otvorené oči a vidíme, ako sa Božie Slovo pred našimi očami naplňa.

Úprimne všetkých vítame v mene Pánovom. Cítte sa v našom strede dobre a nech nás Boh spoločne skutočne požehná – citelne, viditeľne požehná, že by sme to nielen hovorili, ale že by to bolo vidieť, že sme Boha zažili.

Pred krátkym časom som to tu už povedal: Zakaždým, keď Pán niečo konal, Ho ľudia za to chválili, zažili to osobne na tele, na duši, na duchu, osobne zažili. A my musíme Boha prežiť, zažiť. Inak to nejde. Musíme Boha zažiť. A je možné Ho zažiť.

Čas, ktorý nám všetkým ešte zostáva, nie je príliš dlhý. Ja skutočne verím, že príchod Pánov sa veľmi priblížil.

Prirodzene v tejto krajine máme lepšie možnosti ako v krajinách na východe, pokiaľ ide o zvestovanie a rozširovanie Slova do iných krajín. Ale Pánovi slúžiť môžeme všade. A čím je tlak zvonka väčší, o to vrúcnejšie môže byť spojenie s Bohom. Vonkajší tlak nemusí byť prekážkou, naopak, môže vypôsobiť niečo dobré.

Napriek tomu sme Pánu vďační za to, že ešte máme slobodu a môžeme zvestovať Slovo, ako stojí napísané. Aj tieto časy sa môžu zmeniť a to čoskoro.

Pri mojej poslednej návšteve na Filipínach som počul a bolo mi povedané, ako rímskokatolícky biskup každú nedeľu ráno vo svojej modlitbe varuje pred všetkými sektami a podobne, aby tam ľudia nechodili.

Z afrických krajín prichádzajú správy, že sloboda zhromažďovania je obmedzovaná.

Z Ghany som dostal niekoľko listov o zákonoch, ktoré tam prijali, že aj tie už dávno, dlho existujúce cirkvi, aj keď existujú už sto rokov, sa všetky musia nanovo zaregistrovať a tak ďalej.

Sloboda nebude trvať príliš dlho. Preto chceme ten čas, ktorý nám Boh daroval, využiť k tomu, aby sme skutočne nezmiešanú pravdu zvestovali a niesli do celého sveta.

Keď speváci spievali druhú pieseň – o sláve, o večnosti, o tom, čo nás tam čaká – napadla mi myšlienka, že existujú ľudia, ktorí nemôžu veriť a ktorí sa pýtajú, a ja som už dostal otázku: „Mohol nám už niekto, kto tam bol a vrátil sa, podať správu o tom, ako to tam vyzerá?“ a podobne.

My tam nemusíme byť, aby sme to vedeli. Boh to tak nechal oznámiť a mal ľudí, ktorí už smeli nahliadnuť do slávy.

A o našom Pánu stojí napísané, že On je ten verný a pravdivý svedok, ten prvorodený z mŕtvych. [Zj 1:5] Ďalej stojí i v liste Židom: „**Kedže máme taký oblak svedkov...**“ [Žid 12:1]. Boh mal ľudí na zemi, ktorí s Ním boli spojení, ktorí už videli veci, ktoré sú ešte v budúcnosti. Myslím na Pavla, na Jána na ostrove Patmos... akým nádherným spôsobom mohli títo ľudia, aj keď boli na zemi, nahliadnuť do slávy.

V 2. liste Korinťanom, kapitole 12, vydáva Pavol svedectvo slovami:

[2] Zním človeka v Kristovi pred štrnástimi rokmi (či v tele, neviem, či mimo tela, neviem, Boh vie), ktorý bol ako taký vytrhnutý až do tretieho neba.

[3] A znám takého človeka (či v tele, či krom tela, neviem, Boh vie),

[4] že bol vytrhnutý do raja a počul nevysloviteľné slová, ktoré nesmie človek hovoriť.

[5] Za takého sa budem chváliť, ale sám za seba sa nebudem chváliť, iba svojimi slabosťami.“ [2Kor 12:2–5].

Potiaľto toto drahé a sväté Slovo. Pavol sa odvolával na svoje prežitie. Boží muži mali z času na čas nadprirodzené prežitia, aby boli vo viere posilnení, povzbudení, aby mohli kráčať vpred v istote viery, že Pán je s nimi.

Ján na ostrove Patmos predsa videl mnohé veci. V 21. kapitole Zjavenia podáva správu od verša 2:

[2] A ja Ján som videl to sväté mesto, Nový Jeruzalem, zostupujúce od Boha z neba, prihotovené ako nevestu, ozdobenú jej mužovi.

[3] A počul som veľký hlas od trónu z neba, ktorý hovoril: Hľa, stán Boží s ľuďmi, a bude bývať s nimi, a oni budú Jeho ľudom, a on Boh bude s nimi a bude ich Bohom.

[4] A Boh zotrie každú slzu z ich očí, a smrti už viacej nebude, nebude ani žalosti ani kriku ani bolesti viacej nebude, lebo prvé veci pominuli. [Zj 21:2–4].

Vždy ma poteší, keď tu čítam: „A videl som.“ Alebo Pavol vo svojej správe: On videl, on zažil, bol pri tom. Nie nejaké domnienky, ale úplne reálne prežitia s Bohom. V to veríme. Veríme, že ľudia na zemi môžu urobiť prežitia s Bohom, ktoré sú takou realitou, ako sú realitou tie pozemské veci. Boh je realita. Boha je možné zažiť i dnes večer tu v našom strede.

Keď som premýšľal nad tým, že náš milovaný brat k nám prišiel s celou svojou rodinou, musel som myslieť na Slovo z 1. listu Timoteovi z 5. kapitoly od verša 17 ohľadom starších, že Boh všade v zboroch dosadil starších – strážcov na múroch Siona, predstavených v zboroch, ktorí mali Božiemu ľudu slúžiť.

V 1. liste Timoteovi v 5. kapitole od verša 17 stojí:

[17] Starší, ktorí dobre spravujú, nech sú považovaní za hodných dvojnásobnej cti, najmä tí, ktorí pracujú v Slove a v učení.

Z tohto biblického miesta vidíme, že starší nie sú len na to, aby boli volaní k modlitbe, keď sú veriaci chorí, ako je napísané u Jakuba 5. Nie, tu nám je povedané, že sa osvedčili vo svojej službe predstavených a majú byť hodní dvojnásobnej cti, obzvlášť tí, ktorí sa usilovne zaoberajú kázaním a učením. [podľa nem. prekladu]

Starší môžu byť kazatelia, môžu byť učitelia, môžu mať úlohy, ktoré Boh udeľuje, a síce ku budovaniu Cirkvi. A potom im nemajú byť zväzované ústa, ako stojí napísané vo verši 18:

[18] Lebo Písmo hovorí: Mlatiacemu volovi nezaviažeš ústa, a robotník je hoden svojej mzdy. [1Tim 5:18].

Ak tá odplata, tá mzda nepríde na zemi, potom iste príde v sláve. Boh odmení tých, ktorí s horlivosťou a s plným odovzdaním zvestovali Slovo a Božej veci, Kráľovstvu Božiemu dali prvé miesto, postavili to na prvé miesto, aby tak slúžili Pánu aj Jeho ľudu. Od verša 19 stojí:

[19] Proti staršiemu neprijímaj žaloby, vyjmúc pod dvoma alebo pod troma svedkami.” [1Tim 5:19].

My všetci predsa dosť dobre poznáme Sväté Písmo.

A tak to má aj zostať – tých, ktorých Boh používa, by sme si mali skutočne vážiť a ctiť, ďakovať za nich Pánu.

A ako brat Russ pred časom povedal, radšej tu podať kyticu kvetov a jeden druhého si vážiť a ctiť, ako po smrti nejakého Božieho muža ku hrobu priniesť obrovský veniec a možno potom tam ešte plakať.

Tu by sme sa mali radovať s tými, ktorých Boh dosadil, aby pásli stádo Kristovo Slovom Pánovým. Sme vďační za všetkých bratov, ktorí prichádzajú noví, vďační za našich milovaných bratov na tomto mieste. Spoločne chceme ľudu Božiemu a Pánu slúžiť tým darom a v tej úlohe, ktorú nám udelil.

2. list Timoteovi, kapitola 2, tu stojí:

[1] Ty teda, moje dieťa, mocnej v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi.

[2] A to, čo si počul odo mňa skrze mnohých svedkov, zver to verným ľuďom, ktorí budú schopní aj iných učiť. [2Tim 2:1–2]

Je to jednoducho tak, že každé učenie je podávané ďalej a všetci, ktorí ho počujú, by potom mali byť schopní, pokiaľ boli povolani do služby, to isté učenie rovnako odovzdávať ďalej.

Pred krátkym časom povedal jeden brat ohľadom iného: „On to má v hlave, ale nie v srdci.“

Vy milí, chceme mať vždy starosť o to, chceme sa snažiť o to, že by sme neodovzdávali ďalej len nejaké učenie o Bohu, o krste a o rôznych veciach. Chceli by sme sa snažiť o to, aby to bolo to božské zjavenie, ktoré sa nám stalo vzácnym.

Žiadne spory o učení, nie nejaký bod, o ktorom by sa hádalo, ale božské pravdy, ktoré sa nám stali vzácnymi, ktoré môžeme odovzdávať iným ďalej v rovnakom duchu a v rovnakom zjavení, ako to bolo dané Božím mužom na počiatku.

Pavol to zveril bratom, ktorí potom mali učiť ďalších. A tak nech Boh nám ako slúžiacim bratom daruje náhľad, múdrosť, milosť, zjavenie, aby sme tie veci tak, ako ich Boh dal apoštolovi Pavlovi a iným, dal i nám. Že by sme učili to, čo oni učili, kázali to, čo kázali oni, krstili tak, ako krstili oni, aby sme tak boli privedení do plného súladu s Bohom a Božím Slovom a Božiemu ľudu prinášali to, čo je správne.

Pavol niekde píše (v tomto okamihu to neviem presne, ale píše): „**Ty si si vzal moje učenie za smernicu.**“ A potom hovorí o tom, že sa mu to stalo pokrmom. Možno to hneď nájdem. Áno, 1. Timoteovi, kapitola 4. To sa ma vnútorne veľmi dotklo. 1. list Timoteovi, kapitola 4, verš 6:

[6] Keď budeš toto bratom predkladať, budeš dobrým služobníkom Ježiša Krista, pretože si si za svoj pokrm zvolil slová viery a dobrého učenia, ktoré si vzal ako meradlo.

Tu je to slovo „pokrm“. Pozrel som si, čo povedal náš Pán, a síce v evanjeliu Jána v 4. kapitole, verš 34:

[34] Ale Ježiš im povedal: Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu Toho, ktorý ma poslal, a dokonal Jeho dielo.

Amen. Nielen pozemský pokrm. Ježiš to povedal ohľadom starozákonného slova v 5. Mojžišovej: „**Človek nežije len z chleba, ale z každého slova, ktoré vychádza z úst Božích.**“ [5Moj 8:3]. A tu Ježiš hovorí: „**Mojím pokrmom je činiť vôľu Toho, ktorý ma poslal, a dokonal Jeho dielo.**“ [Jn 4:34].

Pavol píše Timoteovi, ako sme to práve čítali, 1. list Timoteovi 4:6:

[6] Keď budeš toto bratom predkladať, budeš dobrým služobníkom Ježiša Krista, pretože si si za svoj pokrm zvolil slová viery a zdravého učenia.“ [1Tim 4:6 podľa nem. prekladu].

Slová viery sú slová Božie a slová Božie sú zdravým učením. A potom nasleduje zdôraznenie: „**... ktoré si si vzal za vodítko, za smerodajné, za smernicu.**“ [1Tim 4:6]

Existuje slovo v liste Korintanom, ktoré napísal Pavol, pozriem sa, či to nájdem. Malo by to stať v liste Korintanom, kde taktiež napomína, aby nikto neprekračoval svedectvo Písma. Kto vie, kde to stojí? V tejto súvislosti by bolo veľmi dôležité, aby sme práve to ešte čítali. Zrejme to bude v 1. liste Korintanom, nepamätám si to presne. Čítajme v 1. Korintanom, kapitola 4, a to tam budeme musieť niekde nájsť. Čítame z 1. listu Korintanom, kapitola 4, od prvého verša:

[1] Nech tak myslí o nás človek ako o služobníkoch Kristových a o správcoch tajomstiev Božích.

Aké mocné Slovo. Nie sú to len vedúci zboru, nie sú to len starší, my nestojíme len v službe zboru, ale sme správcovia tajomstiev Božích, služobníci Kristovi. Za takých nech nás každý považuje, píše Pavol. Čítam to ešte raz:

[1] Za to nech nás považuje každý človek, totiž za služobníkov Kristových a za správcom tajomstiev Božích. [podľa nem. prekladu]

Človeka možno považovať len za to, čím skutočne je. Pavol bol muž, ktorý mohol povedať stále znovu, mohol povedať: „**Mne bolo skrze zjavenie dané tajomstvo, ktoré bolo skryté synom človeka po celú večnosť.**” [Eph 3:5] Ako často písal: „**Hovorím vám tajomstvo...**“ Písal o tajomstve Božom v Kristovi, stále znovu o tajomstvách, o veciach, ktoré boli predtým skryté a teraz boli zjavené. Za to nech nás považuje každý človek, verš 1: „**... totiž za služobníkov Kristových a správcom tajomstiev Božích.**” [1Kor 4:1]. Nech teda my ako bratia, ktorí slúžime Slovom na tomto mieste, môžeme byť zaradení medzi takýchto Božích mužov. Aj keď sme tí najmenší, máme podiel na tom istom zvestovaní, na rovnakom zjavení. U Boha sa nič nezmenilo – to isté Slovo, to isté evanjelium, to isté učenie zostalo a zostane, až kým sa Pán vráti.

Ak kráčame v stopách apoštolov, tak máme apoštolské učenie a prax, činíme to, čo oni činili, a kážeme to, čo oni kázali.

Vo verši 2 Pavol píše: [1Kor 4:2]

[2] Tu ostatne sa vyhladáva (vyžaduje) od správcom, aby bol taký nájdený verný.

I ku tomu Boh nech daruje milosť, že by sme z toho všetkého, čo On zjavil, nenechali nič padnúť pod stôl, ale postavili to na svietnik, aby boli všetci osvietení a boli zavedení hlboko do Božích tajomstiev.

Takže nestačí byť správcom Božích tajomstiev, musíme byť nájdení verní v tom, čo máme spravovať. Boh Pán nech nás učiní verných v službe, ktorú máme vykonávať. Pretože tá najväčšia úloha, ktorá na zemi existuje, je pre Cirkev živého Boha, pretože je to úloha pre večnosť.

Politici najvyššieho ranku majú časnú poverenie, úlohy, oni prichádzajú a odchádzajú. Boh má však večný plán s ľudstvom a tento večný plán vykonáva. On ho nechal skrze prorokov oznámiť a potom ho v Kristu Ježišovi, našom Pánovi uskutočnil, a skrze apoštolov je táto Božia spásna rada zvestovaná, bola postavená na svietnik, takže Pavol mohol s istotou povedať: „**Ja som vám zvestoval celú Božiu radu.**” [Sk 20:27].

On bol verný muž. Pán ho tak sformoval, tak ho učinil, aby to, čo predtým poznal a čo vedel, považoval za smeti a to, čo mu dal Boh, považoval za cenné, za vzácne, sám sa stal súčasťou tejto veci a potom to verne spravoval. A my sme veľmi vďační za všetky listy, ktoré napísal, aby sme aj my mohli mať podiel na tom, čo mu bolo dané. V 1. liste Korinťanom, kapitola 3, verš 9, apoštol píše:

[9] Lebo Božími spolupracovníkmi sme, Božou rolou, Božou stavbou ste.

Predstavte si to!

My tu by sme povedali: „My ako bratia spolupracujeme dohromady, sme spolupracovníci na tej istej veci...“ A tu Pavol píše: „**Pretože Božími spolupracovníkmi sme.**“ Nie spolupracovníkmi nejakej denominácie, nejakej cirkvi, nejakého brata – Boží spolupracovníci, ktorí smú spolupracovať na veci Božej, majú podiel na tom, čo Boh koná.

To je ten bod, o ktorý ide. „... **lebo Boží spolupracovníci sme.**“

Aký výrok! Či snád preháňal?

Nie. Boh použil ľudí, aby bola práca vykonaná.

Práca je Božia práca, ale On berie ku spolupráci toho, koho chce, a mi Mu pritom stojíme k dispozícii.

1. Korintánom 3, verš 16 a 17:

[16] Či nevíete, že ste chrámom Božím a že Duch Boží prebýva vo vás?

[17] Ak niekto kazí chrám Boží, toho skazí Boh, lebo chrám Boží je svätý, ktorým ste vy.

Boh má na zemi stavbu, živú stavbu, ktorá je pripojená k Nemu, Pánovi, ku živému Kameňu, základnému Kameňu. [1Pt 2:5] My sme ako živé stavebné kamene do tejto svätej Božej stavby začleňovaní, sme obživení skrze znovuzrodenie z vody a Ducha, aby sme mali účasť na Božej prirodzenosti a tak sa sami stali súčasťou Božej veci.

Od verša 6 v 1. liste Korintánom 4 píše Pavol:

[6] Ale toto, bratia, som povedal v podobenstve ohľadom mňa a Apola ohľadom vás, aby ste sa na nás (od nás) naučili porozumieť slovu: Nevychádzajte mimo toho, čo stojí napísané... [1Kor 4:6]

Obzvlášť myšlienka: „... **nevychádzať mimo toho, čo stojí napísané.**“

Verím, že my všetci na tomto mieste môžeme s hlbokou vďačnosťou v srdci povedať, že Pán nám túto milosť daroval – zostať v závorách, v medziach Božieho Slova a to za každú cenu.

Bohu buď vďaka, nestalo sa, že by sme mali svrbľavé uši a túžili po učeniach, ktoré by nám zvestovali veci, ktoré nie sú podľa Písma. Tu neboli zvestované žiadne bájky, ale to jasné a pravdivé Božie Sovo, zdravé učenie, ktoré nás uzdravilo, podľa Slova Písma: „**On poslal Svoje Slovo a uzdravil ich.**“ [Ž 107:20]

Choré učenie činí človeka chorým a zdravé učenie uzdravuje. Ako sme čítali v 1. Timoteovi 4:6: **„Ty si si vzal zdravé učenie za smernicu, stalo sa ti pokrmom.“** Nech je to i s nami plne a cele tak a nech to tak i zostane.

Ako sme čítali, **„... že by ste sa od nás naučili porozumieť Slovu...“**

„od nás.“ – Pavol sa do toho vždy zahrnul. On iných nesúdil.

Ani v Galaťanom 1, verš 8, nie. On tam nehovoril tak, akoby sám seba z toho vylúčil: „ak by niekto iný...“, nie, on sa vždy do toho zahrnul. A to je vlastne to najlepšie poznávacie znamenie pravého Božieho muža. Dovoľte mi to prečítať to z listu Galaťanom, kapitola 1, verš 8:

[8] Ale aj keby sme vám my sami...

My sami! – on a tí bratia, ktorí boli vôkol neho, nie tí druhí.

[8] Ale aj keby sme vám my sami alebo anjel z neba zvestovali iné ako to, čo sme vám zvestovali, nech je prekliaty!

Vidíte, on líniu vyznačuje tak ostro. On tým hovorí: „Ak by sme jedného dňa hovorili niečo iné ako to, čo sme skrze zjavenie oznámili, potom nás postihne zlorečnosť.“ Taký istý si bol zjavením, zjavením Ježiša Krista, ktoré mu bolo dané, ako to tu tak zreteľne hovorí v Galaťanom 1, verš 12:

[12] Lebo som ho ani neprijal od človeka, ani ma mu nenaučil človek, ale som ho dostal skrze zjavenie Ježiša Krista.

Tak je to až do dnešného dňa. My môžeme učiť, ale zjavenie nemôže byť odovzdávané. Zjavenie Ducha je osobnou vecou medzi tebou a Pánom. My môžeme Božie Slovo len zvestovať, aby sme vytvorili spojenie s Bohom. Potom príde okamih, keď ľudia skrze zvestovanie hľadajú a nachádzajú spojenie s Bohom a učinia svoje osobné prežitie. A potom im to viac nikto nemôže vziať, pretože je to božské zjavenie.

Čítam ten verš ešte raz, verš 6:

[6] Ale toto, bratia, som povedal ohľadom mňa a Apola ohľadom vás, aby ste sa na nás (od nás) naučili porozumieť Slovu: Nevychádzajte mimo toho (ponad to), čo stojí napísané...” [1Kor 4:6].

Vďaka buď Bohu, že toto Slovo mi skutočne bolo vpísané do srdca: **„Nevychádzať mimo toho, čo stojí napísané.“** Kto by bol vedel, či to potom ešte súhlasí alebo nie? Ale ak zostaneme v medziach toho, čo stojí napísané, potom vieme, že to súhlasí, pretože je to Božie Slovo a nebesia a zem pominú, ale Božie Slovo zostáva na veky.

Verš 6: **“... aby sa nikto proti druhému nevyvyšoval.** [1Kor 4:6].

V tom okamihu, keď ľudia prekročia svedectvo Písma, vznikajú rozdelenia, vzniká toho tak mnoho, čo pred Bohom nie je správne! Aj keď sú takéto veci predstavované ako zjavenie, tak musí byť jednoducho povedané, že Boh na nič nezabudol – to, čo chcel povedať, to povedal, to, čo chcel zjaviť, to zjavil, to, čo chcel, aby bolo učené, to nechal vyučiť, pretože všetko, čo patrí ku spasnej rade nášho Boha, je v tomto Božom Slove obsiahnuté.

Nikto nesmie nič pridávať, ale ani nič odoberať. [Zj 22:19] Aj toto napomenutie si musíme vziať k srdcu, pretože oboje stojí napísané. **„Beda tomu, kto niečo pridá...“**, rovnako ako **„Beda tomu, kto niečo uberie (odstráni)...“** A preto nech nám Pán skutočne daruje milosť každého času sa pevne držať Jeho Slova a to, čo povedal, čo zjavil, čo dal, aby to bolo učené a čo bolo spísané, že by sme to zo srdca prijali ako Božie Slovo a nechali Božieho Ducha skrze Slovo pôsobiť.

My veríme, že sme boli skrze krv Baránka vykúpení. Veríme, že Boh nám daroval Svoje Slovo a Svojho Ducha, aby Jeho Slovo a Jeho Duch v krvou vykúpenom zástupe pravých Božích detí mohli pôsobiť. Tam, kde Slovo nie je, nemôže Duch nič vykonať. Duch môže pôsobiť len na základe Božieho Slova, na základe zaslúbení, ktoré Boh dal.

Boh povedal a bolo to tam. [1M 1:3] Ak Boh nehovorí, nič sa nedeje. Boh hovorí skrze Svoje Slovo a Jeho Slovo je Duch a Život.

Prijmime to, čo sme tu dnes preberali, do nás. Buďme Pánu vďační za to, že máme túto prednosť počuť nezmiešané Božie Slovo, zvestovať ho, že v skutku smieme byť správcovia rozmanitých tajomstiev Božích. A ako takí by sme chceli byť nájdení verní.

Boh je verný a On z nás môže urobiť takýchto verných služobníkov Slova, ktorí jednoducho nemôžu inak, ale v skutku sú Božími spolupracovníkmi, ako to tu napísal Pavol: **„Lebo sme Boží spolupracovníci...“** Boh činí celú vec, nás len ku tejto práci pritiahol, aby sme mohli byť nápomocní v tom, čo On sám koná.

Lebo tak náš Pán povedal v Matúšovi 16: **“Ja budem budovať Svoju Cirkev...”** [Mt 16:18] – On buduje Cirkev, berie však spolupracovníkov, apoštolov, prorokov, pastierov, učiteľov a evanjelistov, berie starších, berie mužov, predstavených, berie koho chce, aby spolupracovali na veci, ktorú On sám koná.

Vy viete, On sám Cirkev vykúpil, On ju buduje, On ju dokoná a On ju vezme domov. On však volal zrána i zvečera služobníkov ku spolupráci s Ním a to aj takých v jedenástu hodinu. Pán vtedy hovoril v podobenstve, keď prišiel na trh

a videl tých ľudí, ako tam nečinne stoja, spýtal sa ich: **“Ako dlho budete tak nečinne stáť na trhu?”** [Mt 20:6]. A potom niektorí povedali: „Nikto nás nezavolať do služby.“ A potom povedal Pán v jedenástu hodinu: **“Podďte a konajte prácu.”** [Mt 20:7]. A oni činili to, čo im Pán prikázal.

A keď potom prišlo zúčtovanie, boli tí ostatní nespokojní, lebo oni pracovali celý deň a povedali: „Ako je to možné, že títo dostanú rovnako ako my?“ A Pán im povedal: **“Nezjednal som sa s vami, že vám zaplatím to, čo som vám zaplatil?”** [Mt 20:13].

On dal rovnakú odplatu všetkým, či už pracovali mnoho alebo málo, dlho alebo krátko. Dôležité je, že počuli Jeho volanie, dali sa do diela a boli nájdení verní v tom, čo mali konať. Viac Boh nevyžaduje.

Či už ten jeden hovorí alebo ukazuje cestu k Pánu stovke, ten druhý tisícke a iný desiatkam tisícov, to sú všetko predsa Božie veci, On o tom rozhoduje a nie my. Dôležité je, že by bol každý nájdený verný v tom poverení, do ktorého ho Boh postavil.

Skladateľ piesne spieva:

*“Zachovaj ma verného, verný Spasiteľu, zachovaj ma verného.
Mám pred sebou beh, ktorým musím ísť,
mnoho bojov, v ktorých musím obstáť,
Ty dávaš silu, ktorá to zvládne, zachovaj ma verného.*

Amen.

Zaspievame chórus.

Povstaneme k tomu a budeme sa hneď modliť.

*“Zachovaj ma verného, verný Spasiteľu, zachovaj ma verného.
Mám pred sebou beh, ktorým musím ísť,
mnoho bojov, v ktorých musím obstáť,
Ty dávaš silu, ktorá to zvládne, zachovaj ma verného.*

Brat Russ

Spoločne sa modlíme.

Verný Bože, ďakujeme Ti opäť spoločne za Tvoje drahé a sväté Slovo, ktoré si nám adresoval i dnes večer.

Pane, prosíme Ťa, buď nám všetkým milostivý, Pane, tým, ktorí slúžia Slovom, aj tým, ktorí počúvajú,

Pane, daruj milosť, ó Bože, daruj nám všetkým radosť Tebe slúžiť, Pane, pokiaľ je v nás dych, Pane, pretože vieme, príde noc, keď nikto nebude môcť pôsobiť. Ale pokiaľ je deň, Pane, chceme stáť v Tvojej veci, za Tvojou vecou, a Tvoje meno chváliť a velebiť.

Vieme, Ty sa postaráš, Pane, o Svoj ľud, o Cirkev Tvojho vlastníctva. Klaňanie a česť a vďaka buď Tebe za to prinesená.

Vzhliadame ku Tebe, Pane, nenecháme sa ničím otriasť, Pane, nech príde, čo príde – vieme jedno, Pane, Ty všetko dobre učíš, a preto Ťa chválime a velebíme Tvoje nádherné meno.

Ďakujeme Ti z hĺbky našich srdiec za to, že si až doteraz pomáhal, Pane.

Úcta a česť, vďaka a chvála buď Tebe prinesená v Ježišovom mene.

Amen.